

РЕШЕНИЕ

№ 4499

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Галин Несторов

Красимира Желева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1914** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. С. С. срещу РЕШЕНИЕ от 29.11.2012 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 98 състав по нахд № 6912/2012г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, с оглед тълкуването на нарушението „несъобразена скорост”. Счита, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени по своя вид процесуални нарушения, както и не е извършено нарушението за което е подведена под административно-наказателна отговорност. Касаторът моли съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 29.11.2012 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 98 състав по нахд № 6912/2012 г. и по същество на спора да отмени наказателно постановление (НП) № 8610 от 29.02.2012г., издадено от Началник на АНД, отдел “Пътна полиция” при СДВР.

Ответникът по касационната жалба - СДВР не взема становище по основателността на същата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неправилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 29.11.2012 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 98 състав по нахд № 6912/2012 г. е потвърдил наказателно постановление № 8610 от 29.02.2012 г., издадено от Началник на АНД, отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на основание чл.179, ал.2, предл.1 от ЗДвП на В. С. С. е наложено административно наказание "глоба" в размер на 130 лв. за извършено нарушение на чл.20 ал.2 ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя И. С. Д., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както е и доказано извършването на нарушението по чл.20 ал.2 ЗДвП.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 98 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, конкретно изводите на районния съдия за допуснато съществено процесуално нарушение при съставяне на АУАН и издаване на НП.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 16.02.2012 г., около 9.20 часа в [населено място], по [улица]в посока на движение към [улица]към [улица]на пешеходната пътека пред Зимния дворец на спорта В. С. С. е управлявала л.а. марка „С." с ДК [рег.номер на МПС] , като е реализирала ПТП с движещия се пред нея т.автомобил СА 2763 КА. На местопроизшествието били повикани органите на ОПП – СДВР, които след снемане на обяснения на водачите, съставили протокол за ПТП, като за констатираното нарушение свидетеля Д. съставил АУАН № 8610 от 16.02.2012г. за нарушение на чл.20, ал.2 ЗДвП - несъобразена скорост с пътните условия /заснежен път/. В АУАН В. С. С. не е вписала възражения. Тя е депозирала допълнително писмено възражение по реда на чл.44, ал1 ЗАНН от 24.02.2012г., в което е посочила, че се е движела с не повече от 20 км./ч. и на дистанция от 15-20м. от предния автомобил.

Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП № 8610/29.02.2012г., с което е прието, че В. С. С. е извършила нарушение по чл.20, ал.2 ЗДвП „несъобразена скорост с пътните условия”.

Разпоредбата на чл.20, ал.2 ЗДвП съдържа отделни хипотези на движение с несъобразена скорост, доколкото предписва задължение за водачите на МПС да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост. Крайната цел на предписаното с нормата поведение е водачите да бъдат в състояние да спрат

пред всяко предвидимо препятствие. Нормата задължава водачите да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. В АУАН контролните органи са намерили, че касаторът се движи с „несъобразена с пътните условия скорост”. На първо място съдът, в решаващия си състав, намира, че при описание на състава на нарушението по чл.20, ал.2 ЗДвП не е необходимо посочването на конкретната скорост, с която се е движело наказаното лице. Конкретната скорост на движение е съставомерна касателно нарушението по чл.21 ЗДвП. Същата не следва да се посочва при вменено нарушение по чл.20, ал.2 ЗДвП, защото на нарушителя се вменява друг състав на нарушение. На следващо място касационната инстанция също приема, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са обуславяли отмяната му. И в АУАН от 16.02.2012г. и в НП от 29.02.2012г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание на установеното нарушение съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало касатора да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

По съществуващото на спора СРС, НО, 98 състав ПРАВИЛНО е установил, че оспореното НП № 8610/29.02.2012г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, задълбочени, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на първостепенния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.20 ал.2 ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност.

Нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП предписва длъжното поведение - водачите трябва да бъдат в състояние да спрат пред всяко препятствие, с оглед на което са длъжни да намаляват скоростта и спрат при възникнала опасност за движението. Наказаното лице е било длъжно да съобрази скоростта си с интензивността на движението и пътните условия, като намали скоростта и има възможност дори за спиране. Действията на друг участник в движението на пътя не освобождава В. С. С. от задължението да бъде в готовност да спре с оглед спецификата на движението и пътните условия. С това обстоятелство последната не се е съобщила и с оглед скоростта си на движение и като движещ се отзад автомобил е реализирала ПТП с движещия се отпред автомобил. Извършването на нарушението се установява от показанията на другия участник в ПТП И. К. К., подписаните декларации за ПТП, протокола за ПТП и скицата към него. С поведението

си В. С. С. е допуснала по непредпазливост (без да е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но като е била длъжна и е могла да ги предвиди) нарушение по чл.20, ал.2 ЗДвП, което правилно е санкционирано с нормата на чл.179, ал.2, предл.1 ЗДвП.

При разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение съставът на първоинстанционния съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, които по см. на чл. 348 ал.1 т.2 във вр.ал.3 НПК във вр.чл.63 ЗАНН да съставляват основания за касиране на решението от 29.11.2012г. В хода на съдебното следствие са били изяснени в пълнота спорните факти и обстоятелства и е разкрита обективната истина по см. на чл.13 НПК във вр.чл.84 ЗАНН.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 29.11.2012г. на СРС, НО, 98 състав е ПРАВИЛНО на основание чл.348 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 29.11.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 98 състав по нахд № 6912/2012 г. РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

